

практика по света. Народният театър например би следвало да е повече „класически“, т.е. да поставя предимно класически текстове по класически начин, включително на ниво декор, костюм, пък и режисьорска интерпретация, най-общо казано. Трябва да има и авангардни театри, „специализирани“ в провокацията към зрителя. В момента на мен ми липсва например класическата интерпретация. След 1989 г. някак изведнъж от този социомонументализъм и начин на четене на класически текстове изведнъж се мина в другата крайност. Явно това е наваксващо движение на радикални модернистични прочити. Не е ли време да се случи едно балансирано уравновесяване?

Маргарита Младенова: Много интересно е как една модернистична до този момент драматургия се превръща в класически прочит. Самата ѝ конструкция е новаторска и то до момента, до днес звучи така. Това е единият отговор на вашия въпрос. Другото е – чудесно би било всеки театър да има свой поглед, но всъщност нищо подобно не се случва. Голяма част от театрите си приличат.

Иван Добчев: Защото е наследено едно мислене за театъра като ресторант, репертоарът се прави като меню. Първо лекото, после тежкото ястие и доста финтифлюшки за десерт... По повод изказването на Константин Илиев – бих го помолил да разкаже една случка, свързана с Лора и гроба ѝ, която ми е споделял.

Константин Илиев: Ще излезе много извън темата. Но по повод на това, което говорихте за репертоарния театър, ще добавя, че в Народния театър на времето се е играело много булевардна драматургия и тя е носила приходите. Голямата драматургия трудно е вървяла. За съжаление и в това отношение традицията не може да бъде преодоляна, пък и няма много сремеж.

Пламен Антов: Една по-класическа интерпретация на Яворов, мисля, би привлякла по-широка публика, докато една радикално модернистична постановка е по-елитарна.

Константин Илиев: Отново се връщаме към темата за просветителския характер на театъра. Поддържам Иван Добчев. Не е задачата на театъра да просвещава.

Първата крачка към прогреса е разделението на труда – един се занимава със земеделие, друг със скотовъдство. Всяко объркване на нещата вече е регрес. Училището да си гледа своята работа. Ако трябва да наваксваме това, което преподавателите не са дали на учениците, трябва да се очаква те пък да правят театър. Те сигурно правят театър в часовете, като знам какви сцени се развиват между ученици и учители. Тая мисъл за класически прочити ме връща към тезата, че трябва да запознаем уче-